

JE MOET MAAR BOFFENI

„Mag jij naar het circus? Ik niet.”
 „Nee, ik ook niet”, antwoordde Bob.
 „Mijn vader zegt dat ik niet overal naar toe kan gaan. De vorige week ben ik nog naar de bioscoop geweest.”

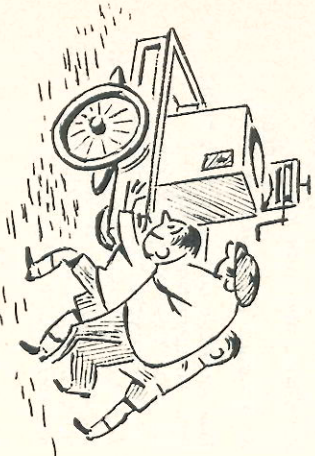
Bob en Jan waren twee gezworen kameraden. Zij woonden vlak bij elkaar en zaten op school in dezelfde klas. Altijd open ze samen naar huis.

„Eigenlijk wel jammer hè. 't Is net zo'n machtig circus. Met leeuwen en tijgers en zo”, „Joh”, zei Jan, „laten we vanmiddag naar het opbouwen gaan kijken. Dat is ook altijd reuze. Vanavond is de eerste voorstelling, dus dan kunnen we net zien als het klaar komt.” Ze hadden 's middags vijf, dus Bob stelde meteen toe. „Hebben we veel huiswerk?” „Alleen die twee meetkundesommen en les 7 van Frans”, antwoordde Jan. „Nou, om 3 uur dan bij jou”, stelde Bob voor. „Oké”, en zo gingen de jongens ieder naar hun eigen huis.

Klokslag 3 uur belde Bob bij Jan aan. „Hallo”, zei Jan, „heb jij je sommen ook uit gekregen?” „Gelukkig wel”, was het antwoord. En zo gingen ze op stap.

Het circus zou worden opgebouwd op een open veld aan het andere eind van de stad. Het was prachtig weer en de jongens waren jopend. Zij hielden van wandelen. „Wat een drukte hè”, zei Bob toen ze het grote verkeersplein overstaken. Toch wel fijn die zebra's, 's Morgens had één van de leraren een praatje gehouden over de verkeersregels.

„Mijn vader zegt altijd, dat het niet eens in de eerste plaats gaat om geen fouten te maken. 't Is maar hoe je je gedraagt tegenover de andere mensen in het verkeer.” „Zit wel wat in”, vond Jan.

„Mijn vader zegt: je moet je altijd verplaatsen in de toestand van een ander en helpen waar je kunt”, „Nou”, zei Bob lachend, „zou jij dan maar niet gauw die man gaan helpen die daar de Parkstraat

ingaat” en hij wees naar een oude man, die al zijn krachten moest inspannen om een handkar met daarop een wasmachine voort te duwen.

„Tuurlijk” zei Jan en hij holde naar de man toe en Bob achter hem aan.

Het aarbod om te helpen werd gretig aangenomen. „Ja, die machine heb ik tweedehands kunnen kopen. Mijn vrouw wordt al een dagje ouder en zij vast ook voor anderen en dan valt het niet mee om alles met de hand te doen.” Dat vonden de jongens ook. De oude man moest wel een heel andere kant op dan zij, maar ooh, dan liepen ze maar een eindje om.

Toen ze met z'n tweeën de machine hadden afgeleverd vervolgden Jan en Bob hun weg, na veel dankbetuigingen van de man en zijn vrouw in ontvangst te hebben genomen.

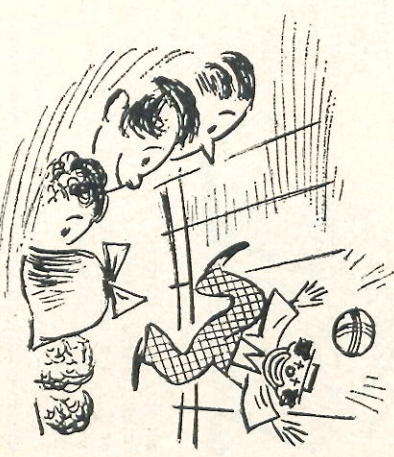
Ze liepen nu door een straat waar ze anders nooit kwamen. Vergelijken met de straten in het centrum was het daar erg stil. Bob schoppte een steen vooruit, die tegen een muur van een kapperzaak ketste en in een goot terecht kwam. Voor de etalageruit hing een plaat van het circus met daaronder: kaarten hier verkrijgbaar.

„Was dat”, zei Jan, „dat lijkt wel een portefeuille.”

Hij bukte zich en inderdaad lag er een oude leren portefeuille vlak naast de steen. „'s Kijken wat erin zit”, zei Bob belangstellend. Dat bleek heel wat te zijn. Een paar bankbiljetten, maar ook een kaartje. „J. G. van Dalen, Parkstraat 13” stond daar op. Even drong het tot de jongens door dat ze nu het hele eind weer terug moesten. Maar ja, ze konden toch ook niet met dat geld in hun zak blijven lopen.

Zuchtend keerden zij om. „Dat circus is net klaar als wij aankomen” zei Bob somber.

Meneer van Dalen keek helemaal niet voor zijn”, zei Jan en daaraan dacht hij toen hij 's avonds laaf, nog nagenlend van het circusprogramma, in zijn bed stapte.

Als dit niet..... als dat niet..... de hoofzaak was toch dat ze heel onverwacht in het circus terecht gekomen waren. „Waar die verkeersregels al niet goed voor zijn”, zei Jan en daaraan dacht hij toen hij 's avonds laaf, nog nagenlend van het circusprogramma, in zijn bed stapte.

WIE WAREN DE WINNAARS?

Jullie hebben weer je best gedaan met de puzzels hoor. 't Was deze keer geloof ik niet zo heel erg moeilijk, is het wel? Want er waren heel wat goede oplossingen. 't Was voor de redactie dan ook niet gemakkelijk om uit te zoeken aan wie de prijzen moesten toekennen.

De Kleurplaten waren heel allemaal even mooi. Doen jullie 't heus allemaal zelf of helpen papa of mama nog wel eens een beetje? In de opdrachten voor kinderen van 9 en 10 jaar en van 11 en 12 waren geen fouten gemaakt. We zullen

Groep 4 en 5 jaar:	4 jaar	Den Haag
Martha de Graaf	4 jaar	Den Haag
Gerda Hartveld	5 jaar	Rotterdam
Nelleke Siof		
Groep 6, 7 en 8 jaar:	8 jaar	Utrecht
Frans Boumester	6 jaar	Bijswijk
Sonja de Jong	8 jaar	Den Haag
Robbie Lindenhof		
Groep 9 en 10 jaar:	10 jaar	Utrecht
Johan Jansen	10 jaar	Utrecht
Franka Kerckhof	9 jaar	Voorburg
Arte de Vries		
Groep 11 en 12 jaar:	11 jaar	Utrecht
Thomas Kerckhof		

het de volgende keer eens weer een klein beetje moeilijker maken. Dan zullen we eens zien of jullie dan ook allemaal zo knap zijn.

De rebus leek gemakkelijker dan bij ons, hoewel daar toch nog wat kleine foutjes in voorkwamen af en toe.

Groep 13, 14 en 15 jaar:	12 jaar	Den Haag
Hannie Smalheer	12 jaar	Rotterdam
Lenny Verpoorten		
Groep 13, 14 en 15 jaar:	14 jaar	Voorburg
André v. d. Heuvel	14 jaar	Utrecht
Frans Jansen	13 jaar	Leiden
Nelly Marlijn		

Allemaal hartelijk gefeliciteerd met de prijs en heel veel plezier er mee.

Je vader of moeder kan de prijs afhalen: In Den Haag bij mej. Reinhink. In Utrecht bij mej. Kamer.

BRIEVENBUS

Vera en Bernadette Genten, hartelijk dank voor de mooie nieuwjaarswens, die de redactie van julle ontving. Leuk dat julle bij de jaarwisseling aan ons hebt gedacht.

Wij wensen julle ook het allerbeste in dit jaar.

We voeren een hele correspondentie Bernadette. Gezellige lange brieven kun jij schrijven. Zo, vond je de puzzel niet moeilijk? Je inzending was helemaal goed, maar we moesten kiezen en helaas viel jij er buiten. We weten echter zeker, dat jij sportief genoeg bent om toch mee te blijven doen. Wat heerlijk dat er met in de vakantie zoveel ijs lag dat je kon schaatsen.

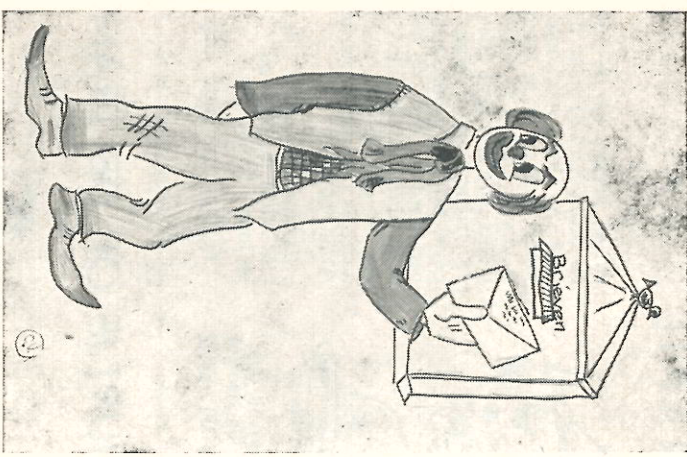
Je houdt ook veel van vogels hè? Ze zijn in de kou bij jou vast niets tekort gekomen. Dag Bernadette, laat nog eens wat van je horen!

Annelies Pont. Wat een werk heb jij van je inzending gemaakt Annelies. Bijzonder leuk was de versiering die je rondom de oplossing van de rebus maakte. Reuze jammer dat je een woordje vergeten had. Je schreef: „maakt moe de oliebollen klaar” en dat moet zijn: maakt moe de oliebollen klaar”. 't Ja, 't zijn soms maar kleine dingetjes Annelies. Doe je volgen de keer weer mee?

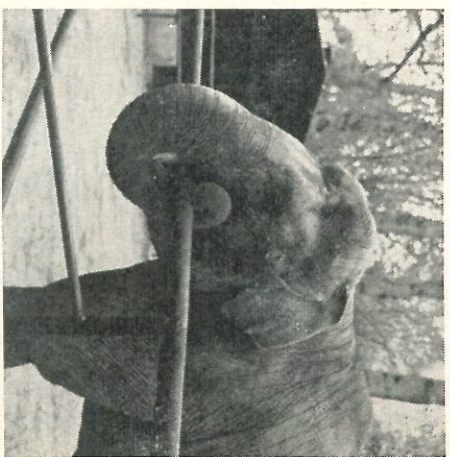
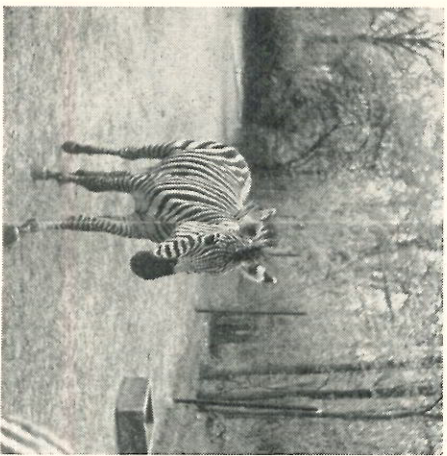
Tineke Lindenhof. Houd je zoveel van kleuren, Tineke? De Kleurplaat die je instuurde was heel mooi gedaan, en je zou ook vast een prijs hebben gekregen als je geen 10 jaar was. De Kleurplaat was alleen bedoeld voor kinderen tot 9 jaar. Natuurlijk mag je hem wel kleuren en insturen maar dan val je buiten de prijzen. Vond je de andere puzzels te moeilijk?

Lex Oosthoek. Je had de plaat mooi gekleurd Lex. Keurig binnen de lijntjes en je had ook mooie kleuren gebruikt. Jammer dat je zo haast was met insturen, want we hadden al uitgezocht wie de winnaars waren. Hoe gaat het met je voolles? Schrijf je ons nog eens een briefje? Dag Lex.

Yvonne Brandt. De oplossing van je puzzel was helemaal goed Yvonne en we vonden je inzending met al die manvande kattes zo grappig dat we er even melding van willen maken. Houd je zoveel van tekenen? We vonden je tekening van het meisje met het paard erg leuk. Wel bedankt hoor.

GAEENS KIJKEN

HOE JUMBO HET MAAKT

WAT EEN FEEST!

⁴ Was feest, 't was feest in Dierenland
 ⁴ Was feest voor jong en oud
 Want 't echtpaar Jumbo-Olifant
 Was 50 jaar getrouwd.

En dagen, weken van tevooꝝ
 Was ieder druk in touw
 De sprinkhaan en de oolevaar,
 De koekeek en de pauw.

Het echtpaar Jumbo-Olifant
 Mocht van dat al niets weten
 En was dus uit het bos gestuurd
 Naar een Oom in Tiengemeten.

Daar zaten Pa en Ma wat pips
 De dagen af te tellen.
 Al tellend zat Ma Olifant
 Pa's trouwpak te verstellen.

Pa Jumbo telde dapper mee,
 Wilde niet achterblijven
 En mocht (hij had de mooiste slurf)
 De Invitatie schrijven.

Want ieder dier, dat kreeg een kaart
 Waarop duidelijk stond te lezen:
 „Wij nodigen u hierbij uit,
 Om bij ons feest te wezen.”

Intussen was ieder in 't dierenbos
 Van groot tot klein aan 't zwoegen
 Op erepoorten enzovoorts.
 Men werkte zelfs in ploegen.

De molten maakten lampjons
 Van knollen; heel gedegen
 Werden die dingen uitgehoid
 En aan een draad geregen.

De houtwormen zorgden heel gedwee
 Onder leiding van de spechten,
 Dat een erepoort werd opgericht
 En nog niet eens zo'n slechte.

Want het viel de wormen echt niet mee
 Met zo'n mals stuk hout in handen
 Liepen ze, het mag gerust gezegd
 Constant te waterlanden.

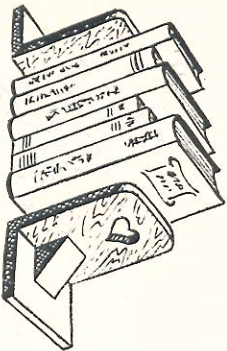
De slijzen lijmden naar hun aard,
 Slingers van dorre blaren
 En hingen die door 't hele bos
 Zonder één boom te sparen.

De boel werd netjes aangeharikt
 Door herten met gewelen.
 De bloemen werden opgepoetst
 Door vlinders en door bijen.

Natuurlijk mocht bij 't jubilé
 Een feestlied niet ontbreken.
 En men besloot, dat de papageai
 Het bruidspaar toe zou spreken.

WE MAKEN HET ZELF

Voor wat oudere jongens (en misschien zelfs wel meisjes) onder julle, willen wij van nu af de jeugdkrant iedere keer een stukje plaatsen, dat julle op een idee kan brengen om zelf eens wat te gaan maken. Verwacht niet van ons, dat wij gaan werken met ingewikkelde werktekeningen en uitvoerige beschrijvingen. Het is de bedoeling, dat wij julle alleen aan het idee helpen, de uitvoering laten we graag aan julle inzicht over.

Voor de eerste keer een paar boekensteunen. In feite heb je daar niet meer voor nodig, dan 4 niet te grote en niet te dunne plankjes van laten we laten. Latenker is natuurlijk als je de staande plankjes een bepaalde vorm geeft. Je kunt er ook een aardige versiering op aanbrengen, door er b.v. koperen kopspijkerities in te slaan in de vorm van een ster of de eerste letter van je naam, enthn bedenk zelf maar wat.

De liggende plankjes zijn natuurlijk van zwaar genoeg om de boeken, die je er tussen wilt zetten op hun plaats te houden. Ook om de steunen te verzwaren kun je je fantasie de vrije loop laten. Met een paar stenen bereik je al het gewenste resultaat. Door een bepaalde vorm- of kleurcombinatie, zijn er honderden mogelijkheden.

Geef tenslotte het geheel nog een kwastje vert of als je hout hebt waar een mooie tekening inzit, werk het dan af met blanke vernis.

En nu maar aan de slag. Mocht je nog vragen hebben op dit gebied, schrijf ons dan gerust. Mochten wij zelf de oplossing niet weten dan werken er bij ons zoveel vakmensen, dat wij altijd wel een antwoord voor je hebben.

De merels en de nachtegaal,
 Die gingen aan 't studeren
 Om in de kortst mooglijke tijd
 Een welkomstlied te leren.

En alle dieren in het bos,
 Die luisterden met aandacht.
 Zelfs Moeder schaap, die doende was
 Met het krullen van haar schaapsvacht.

De papageai was wat nerveus,
 Vergat zijn kop te krauwen,
 Zat dagenlang op een stille plek
 Zijn feestrede te brouwen.

Zo ging het daar in dierenland
 Wel twee-en-twintig dagen
 Dag in, nacht uit en je begrijpt:
 Elk dier was langeslagen.

Dus sliepen ze twee dagen uit
 Om weer wat bij te komen.
 Als je heel stil was in het bos
 Kon je ze horen drömen.

De tweede dag om zeven uur
 Was alle rust verdwenen
 En ieder dier stond frank en vrij
 Weer vrolijk op zijn benen.

Toen stelden zij zich netjes op
 In dubbeldekkende rijen.
 Ter weerszij van de erepoort
 In hun mooiste feestkledij.

Zij stonden daar en af en toe
 Ging er eens eentje zittlen.
 Een lag er zelfs, maar die was
 Bevangen door de hitte.

De dag ging zoetsaas voorbij
 Ze bleven overnachten.
 Het echtpaar Jumbo-Olifant
 Liet wel lang op zich wachten.

Het echtpaar Jumbo-Olifant
 In 't dierenbos staat men op u
 Dat wachtte tot men riep: „Kom maar!”
 Dat's raar.

Ze riepen niet: „Ik kom!”
 Dat's dom.
 Zo kwamen ze 't nooit te weten.
 Dus mocht je ooit eens in de buurt
 Van Tiengemeten komen
 En daar twee olifanten zien,
 Die verlangend staan te dromen:
 Trek hen dan zachtjes aan hun slurf
 En zeg: „Sta niet te smachten!
 In 't dierenbos staat men op u
 Al jarenlang te wachten!”

De volgende jeugdkrant
 verschijnt op 11 mei a.s.

KUNSTJES MET CIJFERS

Neem eens een getal onder de tien in je gedachten. Nog niet verder lezen, eerst dat getal. Heb je dat? Tel er dan 5 bij, klaar? Trek er 2 af, tel er 10 bij, trek het getal dat je het eerst in je gedachten nam er af. Dan houd je 13 over. Hoe ik dat geraden heb? Dat is heus zo ingewikkeld niet, toen jij een getal in je gedachten nam, heb ik nul in mijn gedachten genomen, en toen ik je later dat getal weer af liet trekken, trok ik nul — dus niets — af, en zo kwamen we weer gelijk. Want als jij eerst een getal in je gedachten genomen hebt en het dan weer af trekt, blijft er van dat getal ook niets meer over.

Nu kun je zogenaamd gedachten lezen. Je moet het alleen wat ingewikkelder maken, anders heeft men direct in de gaten hoe de truc in elkaar zit. We zullen daar van een voorbeeld geven. Je vraagt aan een vriendje „neem eens een getal onder de tien in je gedachten.” Hij neemt zes in gedachten (maar dat weet je niet) en zelf neem je nul. Daar gaan we dan:

Je zelf Je vriendje

0 + 5

Tel er vijf bij + 5

5 11

Trek er een af - 1

4 10

Tel er acht bij + 8

12 18

Tel het getal dat je in gedachten nam er bij + 6

+ 0 = 12 24

Trek er vier af - 4

8 20

Tel er een bij + 1

9 21

Trek tweemaal het getal dat je in gedachten nam er af (2x0=0) - 0 (2x6)=12 - 12

9 9

Zo en nu zijn julle gelijk en kunnen we ook nog gaan delen.

Deel door drie: 9 : 3 = 3

Tel er twee bij 9 : 3 = 3 + 2

5 5

Vernieuwsguldigméttwee x 2 10

Trek er zeven af 10 - 7

3 3

Als je je vriendje of vriendinnetje eens wil koppelen moet je het volgende doen.

Zet op tafel voor je neer een schoteltje met water. Neem dan een cent en druk die stevig op je voorhoofd. De cent blijft dan vastplakken. Dan buig je je voorover boven het schoteltje, je armen op de rug, rimpel je voorhoofd en de cent valt in het water. „Kan jij dat ook?” vraag je dan. Het antwoord zal zijn:

EEN GRAPJE

„Natuurlijk kan ik dat.”
 Je haat dan je slaachtoffer bij het schoteltje gaan

staar, armen op de rug en drukt hem of haar de cent op het voorhoofd. Maar wanneer je je hand weghaalt, neem je ongemerkt ook de cent mee. Je vriendje of vriendinnetje zal het gevoel hebben alsof de cent op het voorhoofd vastgedrukt is en zal alle moeite doen deze op het schoteltje te laten vallen.

Natuurlijk gaat dat niet want de cent zit.... in jouw hand.
 Probeer het maar eens.

EEN AVONTUURTJE OP DE TRAM

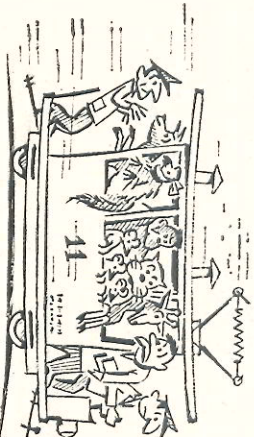
Mijn neef De Kuiper uit Schiedam die ging een keertje met de tram waar hem iets heel geks overkwam.

Hij droeg wat duigen voor een ton en stapte op het voorbalkon waar hij zijn pypje roken kon.

Hij betaalde aan de conducteur die sprak echt Haags en zei „Nou Heur!” „Dat's mooi gepast, bedankt er veur!”

Wat later in de Zuurstoklaan zag hij daar bij een halve staan een bontgekleurde dikke haan.

Het was zouvaar een goudfazant met rode broek en witte kant en in zijn zak de ochtendkrant.

Eerst dacht neef: is die haan alleen? toen plotseling een poes verscheen met zeven muizen om haar heen.

Zij wipten allen bij van zin heel opgewekt de tram toen in de muizen piepten. „Dat's kedin!”

Mijn neef die snapte er niets van begreep niet wat hem overkwam met al die dieren in de tram.

Bij de IJssesgracht stond weer 'n hoer Neef vroeg aan de bestuurder toen wat al die dieren kuamen doen?

De bestuurder zei: „Die dieren, man, al snap je er geen puitkel van gaan allen op de tandarts van”.

„Zij maken voor de zesde keer nu deze reis al, waarde heer want goudfazant en kites doet zeer”.

„En al die dieren, zelfs het veegan naar de tandarts met hem mee die toffees geeft, een pond of twee?”

Mijn neef De Kuiper die ging gauw met dit verhaaltje naar zijn vrouw die 't beslist niet geloven won.

Zij lachte eens en stopte sokken zei, snoepend uit 'n trommel brokken: „Jou ben je helemaal mesjokke?”

Zie lachte zich een suikerpeer en nu gelooft neef 't zelf niet meer al zag hij 't ook nog lachtig keer!!!

EN NU GAAN WE...

koekjes bakken!

Welja, waarom niet. We geloven dat veel moeders en vaders het wat leuk zouden vinden als julle eens koekjes gingen bakken. Natuurlijk moet je daarvoor een gesovenjje..... en de toestemming van moeder of vader hebben. Als dat allebei in orde is beginnen we.

Doe in een grote stenen schaal (bijvoorbeeld nestschaal) 200 gram cakemeel, 150 gram boter of margarine en 100 gram kristalsuiker (dus de gewone grove suiker). Als je ongezouten boter neemt, ook nog wat zout. Kneed dit goed door elkaar (eerst je handen wassen hoor!) Als dat klaar is, maak je van het deeg twee rollen van ongeveer 3 cm dikte; ze zijn dan elk ongeveer 25 cm lang. Deze rol je door de kristalsuiker en je legt ze dan op een plankje op een koude plaats (b.v. buiten). Het deeg kan dan stijf worden. Daarna smid je er schijfjes van van ongeveer 1 cm dikte die je op een met boter ingesmeerde bakplaat legt op ongeveer

Vervolg pag. 4 kolom 3